

Arrest

nr. 349 752 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 / 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X en die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 februari 2026 tot intrekking van hun verblijfsrecht.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2026 met referentienummer 137271.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dhr. A.B. die de Nederlandse nationaliteit heeft en met wie verzoekster op dat ogenblik wettelijk samenwoont. Verzoekster verkrijgt op basis van deze aanvraag een F-kaart, geldig tot 10 juni 2021.

1.2. Op 6 oktober 2018 wordt de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en dhr. A.B. stopgezet.

1.3. Op 16 mei 2019 bevalt verzoekster van een zoontje. De vader is officieel niet gekend.

1.4. Verzoekster vraagt op 26 april 2021 een duurzaam verblijfsrecht aan. Zij wordt in het bezit gesteld van een F+ kaart, geldig tot 26 april 2026.

1.5. Op 28 januari 2022 legt verzoekster een nationaliteitsverklaring af. Naar aanleiding hiervan start het Openbaar Ministerie een onderzoek naar de eerdere wettelijke samenwoning, die resulteert in de dagvaarding van verzoekster en dhr. A.B. ter vernietiging van de wettelijke samenwoning.

1.6. Bij vonnis van 25 mei 2023 stelt de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen de volstreckte nietigheid vast van de wettelijke samenwoning omdat deze strijdig is met de Belgische nationale en internationale openbare orde.

1.7. Bij arrest van 11 juni 2024 verklaart het hof van beroep in Antwerpen verzoeksters hoger beroep tegen voormeld vonnis toelaatbaar, maar ongegrond. Het bestreden vonnis wordt bevestigd.

1.8. Op 11 oktober 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarig kind. Verzoekster tekent, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar kind, beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 16 september 2025 met nummer 332 817 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.9. Op 10 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en haar minderjarig kind. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Art 74/20 §2 van de wet van 15.12.1980 : Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokken vreemdelinge heeft op 29.12.09 bij de Belgische diplomatieke post te Casablanca een visum type C aangevraagd om op bezoek te komen bij haar broer in België maar dit werd haar op 02.03.10 geweigerd. Ze kwam aan op het Schengen grondgebied (Schiphol, Nederland) op 02.03.2011 in het bezit van haar paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door Nederland en geldig van 01.03.11 tot 15.04.11. Het is niet geweten wanneer ze precies naar België kwam.

Ze sloot op 30.01.13 een wettelijke samenwoning af met de Nederlandse verblijfsgerechtigde onderdaan [B.,A.]. Zij hadden, volgens de betrokkene, elkaar in december 2012 leren kennen. In functie van haar Nederlandse partner diende ze een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 29.03.2013. Deze aanvraag werd op 11.09.13 geweigerd gezien de duurzaamheid en stabiliteit van deze relatie niet was aangetoond. Deze beslissing werd haar betekend op 13.09.13.

De betrokkene diende een regularisatieverzoek in obv art 9bis VW op 15.05.14. Dit verzoek werd op 17.07.15 als onontvankelijk afgesloten door de DVZ met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 12.08.15.

Op 25.09.15 diende zij opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van Dhr [B.]. De F kaart werd afgeleverd, geldig van 10.06.16 tot 10.06.21.

De wettelijke samenwoning werd officieel beëindigd op 06.10.18. Ze is enkele maanden nadien, op 16.05.2019, bevallen van een zoon, [O.]. [O.] had geen vaderlijke afstamming, volgde de verblijfsrechtelijke situatie van zijn moeder en werd bij geboorte ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Ze vroeg het duurzame verblijfsrecht aan op 26.04.21 en werd in het bezit gesteld van een F+ kaart geldig van 26.04.21 tot 26.04.26. Haar zoon werd ook op 26.04.21 ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 28.01.22 legde zij een nationaliteitsverklaring af. Naar aanleiding hiervan startte het Openbaar Ministerie een onderzoek waaruit geconcludeerd werd dat de samenwoning een schijnwettige samenwoning betrof die kennelijk enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsvergunning in hoofde van de betrokkene. Op

04.08.22 ging de procureur des Konings te Antwerpen over tot de dagvaarding van de betrokkene en Dhr [B.].

Deze vordering werd ontvankelijk en gegrond verklaard in eerste aanleg (vonnis dd 25.05.23 met ref 22/3497/A). Uit dit vonnis blijkt dat Dhr [B.] op 11.05.22 heeft verklaard dat zij "...enkel samenwoonden op de momenten dat [C.A.] dit kon gebruiken voor de aanvraag om een verblijfsrecht te bekomen..." (vonnis p 8). Inderdaad blijkt uit het rijksregister dat zij op hetzelfde domiciliëadres stond ingeschreven als Dhr [B.] van 05.03.13 tot 11.09.13 (eerste procedure gezinshereniging) en opnieuw van 25.09.15 tot 26.01.16 (tweede procedure gezinshereniging). Nog volgens dit vonnis kreeg Dhr [B.] twee kinderen op respectievelijk 26.01.13 (dus vlak voor haar eerste procedure gezinshereniging) en 10.11.21 met zijn vorige partner bij wie hij, op het ogenblik van het vonnis, opnieuw samenwoonde.

In hoger beroep, ingesteld door de betrokkene, oordeelde het Hof van beroep te Antwerpen op 11.06.2024 (rolnummer 2023/FA/339) dat "...de intentie van de man en de vrouw, minstens van de vrouw, bij de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende. Het geheel van de omstandigheden toont aan dat de beoogde wettelijke samenwoning van zijn normale finaliteit is afgewend. ..." (p 12 arrest). De rechter in beroep herneemt de opmerkingen van het vonnis over het vreemd relatieverloop, de zeer korte effectieve samenwoning en het onmiddellijk aangaan van andere relaties. Zij legden volgens het arrest (p 11) ook bij de verhoren tegenstrijdige verklaringen af over de samenwoning en over de reden van het stopzetten van de relatie. Het hoger beroep werd door het Hof als ongegrond afgesloten: De wettelijke samenwoning tussen de betrokkene en Dhr [B.] werd vernietigd door dit arrest. Er was dus nooit een grond om haar de F en nadien F+ kaart toe te kennen. Zij is nooit de partner van een EU onderdaan geweest. Hierbij dient te worden opgemerkt dat gezinshereniging obv art 40bis VW een declaratief recht is: Het verblijfsrecht vloeit niet voort uit de afgifte van de verblijfstitel maar uit de verwantschap met een Unieburger.

Ze heeft het verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan dus door fraude bekomen en in werkelijkheid nooit gehad. Het staat dus ook vast dat het uit verblijfsrecht automatisch afgeleide verblijfsrecht van [O.] ook geen rechtsgrond kent. Als een gevolg werd de betrokkene op 10.09.2024 per aangetekend schrijven uitgenodigd om ons alle elementen en documenten over te maken waarvan zij wenste dat de Dienst vreemdelingenzaken kennis had voor het nemen van een verblijfsrechtelijke beslissing. Deze brief werd ons door Bpost teruggestuurd op 16.09.24. Een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht werd opgesteld op 11.10.2024 en haar via aangetekend schrijven betekend door de stad Antwerpen. Zij tekende hiertegen hoger beroep aan. Ze diende eveneens (al op 21.08.24) een regularisatieverzoek in obv art 9bis VW voor haarzelf, haar kind en dit samen met haar partner Dhr [S.S.].

Deze intrekkingbeslissing van 11.10.24 werd vernietigd door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op 16.09.2025 (arrestnummer 332817). Een nieuw aangetekend schrijven werd aan haar verstuurd op 08.10.25. Zij heeft hierop geantwoord op 21.11.25 en legde volgende stukken voor: haar verblijfskaart, deel van haar paspoort, loonfiches voor augustus tem oktober 2024 en een attest van het schoolbezoek van [O.] voor dit schooljaar. Verder werd een kopie van haar bankkaart bijgebracht en verschillende betalingsbewijzen van haar bankrekening aan het ABVV, de school van [O.], het MPA Antwerpen, Orange, Engie, de tandarts, Basic Fit en ter betaling van GAS boetes.

Wat betreft de door haar aangetoonde tewerkstelling in het dossier (loonfiches, lidgeld ABVV, arbeids overeenkomsten en vervangingsovereenkomsten bij de firma ISS en het OCMW-attest dat zij geen financiële hulp geniet) dient er te worden op gewezen dat niet is aangetoond dat zij om een andere reden dan haar bedrieglijk verkregen verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan werd vrijgesteld van de verplichting voor derdelanders om te werken met een arbeidstoelating. Gezien zij dus door dezelfde fraude vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt staat het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' eraan in de weg dat zij omwille van deze eventuele tewerkstelling het frauduleus verkregen verblijfsrecht kan behouden. Dat zij door deze beslissing haar recht verliest om in loondienst te werken (of om een zelfstandige activiteit uit te oefenen) zonder toelating van de gewestelijke overheid, staat in proportie met de door haar gepleegde fraude.

Het dossier van de betrokkene gaat zover terug als 30.01.13, moment waarop zij de wettelijke samenwoning met Dhr [B.] afsloot. Dit houdt in dat mevrouw 13 jaar in België verblijft. Ze heeft dus langer elders gewoond dan hier. Desalniettemin verblijft ze hier al een lange tijd. Het is evenwel naïef te veronderstellen dat de loutere duur van een verblijf in België gelijk staat aan een duurzame integratie. Veel hangt af van de inzet en karakter van de betrokkene. Vandaar dat ook gevraagd werd om haar banden te duiden, in het aangetekend schrijven van 08.10.25. Zij heeft geen stukken voorgelegd die haar banden met haar land van herkomst duiden en een paar stukken die haar banden met België duiden.

Het dossier bevat geen getuigenissen die haar identificatie met de Belgische cultuur op heden of haar huidige graad van integratie schetsen. Wel vinden we in het regularisatieverzoek van 2014 verschillende getuigenissen terug van Nederlandse onderdanen of derdelanders die verblijfsgerechtigd zijn in Nederland die allen niet in onze databank terug te vinden zijn. Dit houdt dus in dat geen van hen in België woont of gewoond heeft en zij dus per definitie geen oordeel konden vellen over haar socio-culturele banden met België. Deze getuigenissen gaan trouwens enkel over de oprechtheid van haar relatie met Dhr [B.]. Met de vernietiging van de wettelijke samenwoning in het achterhoofd houdt dat dus in dat deze getuigenissen toen en nu geen waarde hebben.

In dit regularisatieverzoek vinden we verder nog één getuigenis terug opgesteld door haar leerkracht Nederlands die stelt dat de betrokkene een enthousiaste en ijverige cursiste was. In het verzoekschrift tegen de intrekkingss beslissing van 11.10.24 vinden we een certificaat 'opleiding NT2 Alfa R' afgegeven op 09.12.15. Deze opleiding was een geïntegreerde cursus alfabetisering en Nederlands. Het streefdoel van de opleiding NT2 Alfa R 1 was dat de cursist een alfabetiseringsniveau bereikt dat overeenkomt met de minimale basis voor sociaal maatschappelijk functioneren. Desondanks haar, door haar leerkracht beschreven, enthousiasme en inzet kan toch geen talige zelfstandigheid worden afgeleid uit dit certificaat van 2015. Haar kennis van het Nederlands zal sindsdien wellicht verbeterd zijn, maar daar ligt verder geen bewijs van voor. Zij heeft dit certificaat nog in 2024 bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen voorgelegd zonder aanvullende certificaten van verdere opleidingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat een culturele band met België vooraleer die kan worden ingeroepen om een op fraude gebaseerd verblijfsrecht te kunnen behouden, veel breder moet geïnterpreteerd worden dan enkel de kennis van een van de landstalen. Het moet dan gaan over een algemene verknogtheid met de Belgische cultuur. Haar niveau van het Nederlands, Frans of Duits is dus niet het enige criterium waar de aard van haar culturele banden met België aan kan getoetst worden. Zij legt in haar verzoekschrift bij de Raad in 2024 nog een attest deelname aan de cursus 'maatschappelijke oriëntatie' voor van werkjaar 2012-2013. Ook dit is een oud document dat lijkt te kaderen in het verplichte inburgeringstraject voor vreemdelingen. Het zegt weinig over haar werkelijke integratie in de Belgische samenleving op heden. De identiteitsstukken van haar en [O.] (haar paspoort, haar verblijfskaart, zijn geboorteakte) tonen enkel hun identiteiten aan, geen integratie of culturele verknogtheid.

De bewijzen van overschrijving die zowel bij het verzoekschrift bij de Raad als in antwoord op ons aangetekend schrijven werden voorgelegd tonen vooral aan dat mevrouw en haar kind hier verblijven (overschrijvingen van de huishuur, betaling aan school en provincie Antwerpen, betalingen voor energie (Engie, Electrabel, Essent) en telefonie aan Orange, Scarlet), wat niet ter discussie staat. Betalingen zoals 'Antwerpen Gas 4 boetes' en de overschrijving aan de dienst 'mobiliteit en parkeren' van de stad Antwerpen zijn ook eerder een blijk van aanwezigheid op het grondgebied dan dat ze een inkijk bieden in de verbondenheid met België. De eenmalige betaling aan basic Fit wordt verder niet geduid. Of mevrouw regelmatig naar de fitness gaat en er een vriendenkring onderhoudt valt er niet uit af te leiden. Hetzelfde geldt voor de betaling aan de tandarts en de doorverwijzingsbrief opgesteld deze tandarts. Het zegt niets anders dan dat mevrouw zijn patiënte is. Ook het lidgeld betaald aan het ABVV stelt slechts dat ze lid is, niet dat ze actief is binnen de vakbond en zich ingezet heeft voor haar collega's. In het regularisatieverzoek van 2024 werden enkel stukken voor Dhr [S.] bijgebracht, niet voor haar.

Daarnaast blijkt duidelijk uit het arrest dat zij geen respect getoond heeft voor de Belgische wetten en als een gevolg ook niet voor de samenleving die door deze wetten wordt beschermd. Het recht op gezinshereniging is een universeel recht en moet worden beschermd tegen elke vorm van misbruik. Het aangaan van een schijnrelatie raakt dus aan de openbare orde en mag dus niet geminimaliseerd worden.

Gezien dus geen bewijsstukken voorliggen die ons toelaten een genuanceerde kijk kunnen krijgen op de culturele identificatie van mevrouw met België of haar verbondenheid met de Belgische samenleving en rekening houdend met haar bedrieglijk gedrag tegenover de Belgische Staat kan niet geconcludeerd worden dat zij culturele en sociale bindingen heeft met België die dusdanig hecht zijn dat ze die met haar land van herkomst overtreffen. Als een gevolg kunnen de banden die ze wel heeft met België niet beschouwd worden als een belemmering voor deze beslissing.

Uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat de betrokkene in België een gezin vormt met haar kind [O.] en, volgens het regularisatieverzoek, ook met diens vader [S.S.]. Dhr [S.] legde DNA onderzoek voor om dit aan te tonen maar heeft het kind nog niet erkend. Hij stelt te willen wachten tot hij verblijfsgerechtigd is om [O.] te erkennen. [O.] heeft een verblijfsrecht doordat hij bij geboorte de administratieve situatie van zijn moeder volgde. Gezien het verblijfsrecht van zijn moeder wordt ingetrokken kan ook het zijne niet behouden blijven.

Het is de verantwoordelijkheid van de betrokkene om haar gezinsleven in het belang van haar kind te organiseren en op een manier die in overeenstemming is met de regelgeving van het thuis- of gastland. Dat zij dit niet van bij aanvang heeft gedaan en zo minstens de administratieve situatie van haar kind in het gedrang heeft gebracht is een nalatigheid die nu onmogelijk kan ingeroepen worden als reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht te behouden. Mevrouw wist of had moeten weten dat zij en haar kind in werkelijkheid geen legaal verblijfsrecht genoten gezien dit recht gestoeld was op een onbestaande relatie.

Daarnaast zijn er geen redenen terug te vinden in het dossier om te veronderstellen dat het gezinsleven zich dwingend in België moet afspelen gezien ook de vader van het kind hier illegaal verblijft.

[O.] is zes jaar oud en vertrouwt grotendeels op het sociaal netwerk van zijn ouders. Uit de stukken valt op te maken dat hij hier is geboren en hier naar school gaat (geboorteakte, betalingen aan de school, attest afgeleverd door de school). Kunnen we voor de betrokkene niet inschatten dat haar banden met België hecht zijn, dan kunnen we dat redelijkerwijs wel aannemen voor haar zoon. Als een gevolg wordt deze beslissing genomen zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Op die manier kan de betrokkene beslissen wat de meest logische volgende stap voor haar gezin is zonder dat [O.] de omgeving die hij kent (huis, school) gedwongen moeten verlaten. De gezinscel zoals zij op vandaag bestaat in België blijft behouden. De hogere rechten van het kind worden niet geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de betrokkene in België een broer heeft, gezien zij ooit een visum C heeft aangevraagd om haar broer te bezoeken. Uit het administratief dossier of het rijksregister blijkt niet dat zij een deel uitmaakt van het gezin van haar broer of zij met haar kind een meer dan normale afhankelijkheidsband met haar broer onderhouden die dient te worden beschermd.

Er zijn samengevat geen familiale banden in België die de intrekking van het verblijfsrecht belemmeren.

Verder blijken er geen medische elementen uit het dossier voor haar of haar zoon die het nemen van deze beslissing kunnen belemmeren. Als een gevolg wordt het verblijfsrecht van de betrokkene en haar zoon ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel."

2. Rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1/2, § 3 en 74/20, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht. Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"aangezien de bestreden beslissing in essentie voorhoudt dat verzoekster;

dat echter art. 1/2, §3, tweede lid Vw. stelt :

[...]

dat de bestreden beslissing aldus — gelet op de termijn van 4 jaar vanaf het verstrijken van een termijn van een jaar na de toekenning van de machtiging tot beperkt of onbeperkt verblijf- laattijdig is aangezien verzoekster reeds dd. 10.06.16 een F kaart én op 26.04.21 een F+ kaart bekwam én de bestreden beslissing dateert van 10.02.26;

dat bovendien ook kan gesteld worden dat de bestreden beslissing art. 74/20 82 van de wet van 15.12.1980 schendt want op geen enkele wijze heeft rekening gehouden 'met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst';

dat verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing van DVZ een aangetekend schrijven dd. 08.10.25 ontving met als mededeling dat werd overwogen om haar machtiging tot verblijf in België 'in te trekken/te beëindigen' én aan haar de mogelijkheid werd geboden om 'gehoord' te worden t.t.z. de elementen kenbaar te maken dewelke het behoud van haar verblijfstatuut in België zouden kunnen verdedigen;

dat verzoekster hieraan tijdig gevolg gaf middels schrijven dd. 21.11.25, waarbij zij een omvangrijk stavingsbundel overmaakte;

dat echter voormeld aangetekend schrijven van DVZ én het daarop volgende schrijven dd. 21.11.25 van verzoekster conform de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie én de Raad van State (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-/12 /2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003) het algemeen beginsel van de hoorplicht niet respecteert aangezien DVZ vóór elke eventueel nadelige beslissing inzake verblijf zijn ontwerpbeslissing met motivatie moet overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken;

dat de bestreden beslissing sowieso de bewijskracht miskent van de talloze stavingsstukken, dewelke verzoekster dd. 21.11.25 aan DVZ bezorgde;

dat aldus de thans bestreden beslissing eveneens dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;
dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 10.02.26 dan ook artikel 8 EVRM én artikel 1/2, §3 en 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel én de hoorplicht, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De overwegingen in rechte en in feite die tot het nemen van de beslissing hebben geleid, worden uitvoerig en overzichtelijk weergegeven. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, wordt hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder enkel toe het oordeel dat een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing en die luiden als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoekster betwist niet dat haar verblijfsrecht, en ook dat van haar minderjarig kind, op basis van deze wetsbepaling kon worden ingetrokken en dat zij fraude heeft gepleegd om aan dit verblijfsrecht te komen. Zij betoogt in haar verzoekschrift enkel dat er geen rekening is gehouden *“met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*, zoals bepaald in artikel 74/20, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan in deze enkel vaststellen dat verzoekster ogenschijnlijk niet de moeite heeft genomen om de bestreden beslissing adequaat heeft gelezen. Uit een simpele lezing ervan blijkt immers heel duidelijk dat er uitgebreid is gemotiveerd inzake verzoeksters situatie en dat er wel degelijk rekening is gehouden met de door haar voorgelegde stukken en met alle elementen die worden genoemd in artikel 74/20, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft zo gesteld als volgt:

“Wat betreft de door haar aangetoonde tewerkstelling in het dossier (loonfiches, lidgeld ABVV, arbeids overeenkomsten en vervangingsovereenkomsten bij de firma ISS en het OCMW-atteest dat zij geen financiële hulp geniet) dient er te worden op gewezen dat niet is aangetoond dat zij om een andere reden dan haar bedrieglijk verkregen verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan werd vrijgesteld van de verplichting voor derdelanders om te werken met een arbeidstoelating. Gezien zij dus door dezelfde fraude vrije toegang

kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt staat het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' eraan in de weg dat zij omwille van deze eventuele tewerkstelling het frauduleus verkregen verblijfsrecht kan behouden. Dat zij door deze beslissing haar recht verliest om in loondienst te werken (of om een zelfstandige activiteit uit te oefenen) zonder toelating van de gewestelijke overheid, staat in proportie met de door haar gepleegde fraude.

Het dossier van de betrokkene gaat zover terug als 30.01.13, moment waarop zij de wettelijke samenwoning met Dhr [B.] afsloot. Dit houdt in dat mevrouw 13 jaar in België verblijft. Ze heeft dus langer elders gewoond dan hier. Desalniettemin verblijft ze hier al een lange tijd. Het is evenwel naïef te veronderstellen dat de loutere duur van een verblijf in België gelijk staat aan een duurzame integratie. Veel hangt af van de inzet en karakter van de betrokkene. Vandaar dat ook gevraagd werd om haar banden te duiden, in het aangetekend schrijven van 08.10.25. Zij heeft geen stukken voorgelegd die haar banden met haar land van herkomst duiden en een paar stukken die haar banden met België duiden.

Het dossier bevat geen getuigenissen die haar identificatie met de Belgische cultuur op heden of haar huidige graad van integratie schetsen. Wel vinden we in het regularisatieverzoek van 2014 verschillende getuigenissen terug van Nederlandse onderdanen of derdelanders die verblijfsgerechtigd zijn in Nederland die allen niet in onze databank terug te vinden zijn. Dit houdt dus in dat geen van hen in België woont of gewoond heeft en zij dus per definitie geen oordeel konden vellen over haar socio-culturele banden met België. Deze getuigenissen gaan trouwens enkel over de oprechtheid van haar relatie met Dhr [B.]. Met de vernietiging van de wettelijke samenwoning in het achterhoofd houdt dat dus in dat deze getuigenissen toen en nu geen waarde hebben.

In dit regularisatieverzoek vinden we verder nog één getuigenis terug opgesteld door haar leerkracht Nederlands die stelt dat de betrokkene een enthousiaste en ijverige cursiste was. In het verzoekschrift tegen de intrekking beslissing van 11.10.24 vinden we een certificaat 'opleiding NT2 Alfa R' afgegeven op 09.12.15. Deze opleiding was een geïntegreerde cursus alfabetisering en Nederlands. Het streefdoel van de opleiding NT2 Alfa R 1 was dat de cursist een alfabetiseringsniveau bereikt dat overeenkomt met de minimale basis voor sociaal maatschappelijk functioneren. Desondanks haar, door haar leerkracht beschreven, enthousiasme en inzet kan toch geen talige zelfstandigheid worden afgeleid uit dit certificaat van 2015. Haar kennis van het Nederlands zal sindsdien wellicht verbeterd zijn, maar daar ligt verder geen bewijs van voor. Zij heeft dit certificaat nog in 2024 bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen voorgelegd zonder aanvullende certificaten van verdere opleidingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat een culturele band met België vooraleer die kan worden ingeroepen om een op fraude gebaseerd verblijfsrecht te kunnen behouden, veel breder moet geïnterpreteerd worden dan enkel de kennis van een van de landstalen. Het moet dan gaan over een algemene verknachtheid met de Belgische cultuur. Haar niveau van het Nederlands, Frans of Duits is dus niet het enige criterium waar de aard van haar culturele banden met België aan kan getoetst worden. Zij legt in haar verzoekschrift bij de Raad in 2024 nog een attest deelname aan de cursus 'maatschappelijke oriëntatie' voor van werkjaar 2012-2013. Ook dit is een oud document dat lijkt te kaderen in het verplichte inburgeringstraject voor vreemdelingen. Het zegt weinig over haar werkelijke integratie in de Belgische samenleving op heden. De identiteitsstukken van haar en [O.] (haar paspoort, haar verblijfskaart, zijn geboorteakte) tonen enkel hun identiteiten aan, geen integratie of culturele verknachtheid.

De bewijzen van overschrijving die zowel bij het verzoekschrift bij de Raad als in antwoord op ons aangetekend schrijven werden voorgelegd tonen vooral aan dat mevrouw en haar kind hier verblijven (overschrijvingen van de huishuur, betaling aan school en provincie Antwerpen, betalingen voor energie (Engie, Electrabel, Essent) en telefonie aan Orange, Scarlet), wat niet ter discussie staat. Betalingen zoals 'Antwerpen Gas 4 boetes' en de overschrijving aan de dienst 'mobiliteit en parkeren' van de stad Antwerpen zijn ook eerder een blijk van aanwezigheid op het grondgebied dan dat ze een inkijk bieden in de verbondenheid met België. De eenmalige betaling aan basic Fit wordt verder niet geduid. Of mevrouw regelmatig naar de fitness gaat en er een vriendenkring onderhoudt valt er niet uit af te leiden. Hetzelfde geldt voor de betaling aan de tandarts en de doorverwijzingsbrief opgesteld deze tandarts. Het zegt niets anders dan dat mevrouw zijn patiënte is. Ook het lidgeld betaald aan het ABVV stelt slechts dat ze lid is, niet dat ze actief is binnen de vakbond en zich ingezet heeft voor haar collega's. In het regularisatieverzoek van 2024 werden enkel stukken voor Dhr [S.] bijgebracht, niet voor haar. Daarnaast blijkt duidelijk uit het arrest dat zij geen respect getoond heeft voor de Belgische wetten en als een gevolg ook niet voor de samenleving die door deze wetten wordt beschermd. Het recht op gezinshereniging is een universeel recht en moet worden beschermd tegen elke vorm van misbruik. Het aangaan van een schijnrelatie raakt dus aan de openbare orde en mag dus niet geminimaliseerd worden. Gezien dus geen bewijsstukken voorliggen die ons toelaten een genuanceerde kijk kunnen krijgen op de culturele identificatie van mevrouw met België of haar verbondenheid met de Belgische samenleving en rekening houdend met haar bedrieglijk gedrag tegenover de Belgische Staat kan niet geconcludeerd worden dat zij culturele en sociale bindingen heeft met België die dusdanig hecht zijn dat ze die met haar land van herkomst overtreffen. Als een gevolg kunnen de banden die ze wel heeft met België niet beschouwd worden als een belemmering voor deze beslissing.

Uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat de betrokkene in België een gezin vormt met haar kind [O.] en, volgens het regularisatieverzoek, ook met diens vader [S.S.]. Dhr [S.] legde DNA onderzoek voor om dit aan te tonen maar heeft het kind nog niet erkend. Hij stelt te willen wachten tot hij verblijfsgerechtigd is om [O.] te erkennen. [O.] heeft een verblijfsrecht doordat hij bij geboorte de administratieve situatie van zijn moeder volgde. Gezien het verblijfsrecht van zijn moeder wordt ingetrokken kan ook het zijne niet behouden blijven.

Het is de verantwoordelijkheid van de betrokkene om haar gezinsleven in het belang van haar kind te organiseren en op een manier die in overeenstemming is met de regelgeving van het thuis- of gastland. Dat zij dit niet van bij aanvang heeft gedaan en zo minstens de administratieve situatie van haar kind in het gedrang heeft gebracht is een nalatigheid die nu onmogelijk kan ingeroepen worden als reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht te behouden. Mevrouw wist of had moeten weten dat zij en haar kind in werkelijkheid geen legaal verblijfsrecht genoten gezien dit recht gestoeld was op een onbestaande relatie. Daarnaast zijn er geen redenen terug te vinden in het dossier om te veronderstellen dat het gezinsleven zich dwingend in België moet afspelen gezien ook de vader van het kind hier illegaal verblijft.

[O.] is zes jaar oud en vertrouwt grotendeels op het sociaal netwerk van zijn ouders. Uit de stukken valt op te maken dat hij hier is geboren en hier naar school gaat (geboorteakte, betalingen aan de school, attest afgeleverd door de school). Kunnen we voor de betrokkene niet inschatten dat haar banden met België hecht zijn, dan kunnen we dat redelijkerwijs wel aannemen voor haar zoon. Als een gevolg wordt deze beslissing genomen zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Op die manier kan de betrokkene beslissen wat de meest logische volgende stap voor haar gezin is zonder dat [O.] de omgeving die hij kent (huis, school) gedwongen moeten verlaten. De gezinscel zoals zij op vandaag bestaat in België blijft behouden. De hogere rechten van het kind worden niet geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de betrokkene in België een broer heeft, gezien zij ooit een visum C heeft aangevraagd om haar broer te bezoeken. Uit het administratief dossier of het rijksregister blijkt niet dat zij een deel uitmaakt van het gezin van haar broer of zij met haar kind een meer dan normale afhankelijkheidsband met haar broer onderhouden die dient te worden beschermd.

Er zijn samengevat geen familiale banden in België die de intrekking van het verblijfsrecht belemmeren.

Verder blijken er geen medische elementen uit het dossier voor haar of haar zoon die het nemen van deze beslissing kunnen belemmeren. Als een gevolg wordt het verblijfsrecht van de betrokkene en haar zoon ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel.”

Gelet op deze uitvoerige motivering, kan verzoekster niet worden gevolgd dat er geen rekening is gehouden met haar individuele situatie en met de elementen van artikel 74/20, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien laat zij deze motieven volledig ongemoeid en weerlegt zij deze bijgevolg niet. Zij beperkt er zich toe op zeer algemene wijze te stellen dat de bestreden beslissing de bewijskracht miskent van de talloze door haar – in de uitoefening van het hoorrecht – voorgelegde stavingstukken, maar licht dit op geen enkele wijze toe en toont dit aldus helemaal niet aan.

De uiteenzetting van verzoekster laat aldus niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Verzoekster acht verder nog artikel 1/2 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een aanvraag indient teneinde gemachtigd of toegelaten te worden langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te verblijven, wordt op de hoogte gebracht van het feit dat zijn inspanningen tot integratie zullen worden gecontroleerd en ondertekent een verklaring waarbij hij te kennen geeft dat hij de fundamentele waarden en normen van de samenleving begrijpt en er naar zal handelen.

Het eerste lid is niet van toepassing op verzoeken om internationale bescherming, op vreemdelingen die erkend zijn als vluchtelingen of die de subsidiaire bescherming genieten, op aanvragen om machtiging of toelating tot verblijf die zijn ingediend door een door de bevoegde Belgische autoriteiten als staatloze erkende vreemdeling of door de begunstigten van de associatieovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije getekend op 12 september 1963 of op aanvragen die zijn ingediend op grond van:

[...]

4° artikel 40;

5° artikel 40bis;

[...]

§ 3. De in § 1, eerste lid bedoelde vreemdeling, levert binnen de eerste termijn van zijn voor een beperkte duur toegekend verblijf het bewijs dat hij bereid is zich in de samenleving te integreren. Binnen vier jaar vanaf het verstrijken van een termijn van een jaar na de toekenning van de machtiging tot beperkt of onbeperkt verblijf, of vanaf het verstrijken van een termijn van een jaar na de toelating tot het verblijf, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf indien hij ook vaststelt dat de vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, geen redelijke inspanning tot integratie heeft geleverd. De minister of zijn gemachtigde kan zich daartoe door de vreemdeling alle nuttige inlichtingen en bewijzen doen voorleggen. [...]"

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing laattijdig zou zijn genomen, nu zij reeds sinds 2016 een verblijfsrecht had, zij in 2021 zelfs een duurzaam verblijfsrecht bekam en er ondertussen meer dan vier jaar zijn verstreken. Zij gaat er met haar kritiek echter aan voorbij dat (1) zij in 2016 het verblijfsrecht (frauduleus) heeft verkregen als familielid van een Unieburger in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waardoor zij sowieso niet onder het toepassingsgebied van het genoemde artikel valt, zoals bepaald in artikel 1/2, § 1, tweede lid, 5° van Vreemdelingenwet en (2) de huidige bestreden beslissing op zich helemaal niet is gegrond op artikel 1/2 van de Vreemdelingenwet of het niet hebben geleverd van een redelijke inspanning tot integratie. Wel steunt de bestreden beslissing op de vaststelling dat verzoekster op frauduleuze wijze het verblijfsrecht heeft verkregen en wordt er verwezen naar artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet om dit verblijfsrecht in te trekken. Verzoekers kritiek is niet dienstig en gaat voorbij aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van artikel 1/2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.5. Verzoekster beroept zich ten slotte op een schending van het hoorrecht.

Verzoekster betwist op zich niet dat zij, voor het nemen van de bestreden beslissing, ervan op de hoogte werd gebracht dat verweerder overwoog om haar verblijfsrecht – en dat van haar kind – in België in te trekken en dat haar de mogelijkheid werd geboden om te worden gehoord. Er werd haar gevraagd om alle dienstige elementen en documenten voor te leggen die haar situatie – en deze van haar minderjarig kind – kenmerken en waarvan zij wenst dat het bestuur kennis heeft voor het nemen van de verblijfsrechtelijke beslissing. Verzoekster bevestigt ook dat zij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en via een schrijven van 21 november 2025 bijkomende stukken heeft overgemaakt. Met deze stukken werd rekening gehouden in de bestreden beslissing. Er wordt nog herhaald dat verzoekster niet concreet duidt op welke wijze en van welke documenten exact de bewijskracht zou worden miskend.

Verzoekster erkent aldus te zijn gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing.

Niettemin voert verzoekster aan niet op voldoende wijze in de mogelijkheid te zijn gesteld om op nuttige wijze haar standpunt naar voor te brengen, nu haar tijdens het horen niet reeds een “ontwerpbeslissing met motivatie” werd overgemaakt. De Raad stelt evenwel vast dat niet blijkt dat het door verzoekster aangehaalde hoorrecht zo ver reikt dat verweerder haar op voorhand een ontwerpbeslissing had moeten overmaken en haar had moeten uitnodigen om hierop te repliceren. Hierbij dient er immers ook op te worden gewezen dat de uiteindelijke beslissing om het verblijfsrecht al dan niet in te trekken (minstens gedeeltelijk) afhangt van de elementen die verzoekster kan aanreiken. In het aangetekend schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 86), blijkt dit ook duidelijk. Er wordt immers uitdrukkelijk gewezen op artikel 74/20, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet en concreet gesteld: “U wordt aan de hand van deze brief uitgenodigd ons alle dienstige elementen en documenten voor te leggen die uw situatie en die van uw minderjarig kind illustreren en waarvan u wenst dat de Dienst vreemdelingenzaken kennis heeft voor het nemen van haar verblijfsrechtelijke beslissing.”

Aldus blijkt dat het eigenlijke nemen van enige nadelige beslissing en ook de concrete motieven van deze beslissing, net afhangen van de verklaringen en de elementen die de vreemdeling kan voorleggen. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe er van verweerder kan worden verwacht dat hij, zonder verzoekster eerst te horen, reeds een ontwerpbeslissing zou kunnen opmaken. Dit blijkt ook uit het gegeven dat de eerdere verblijfsbeslissing, waarbij verzoekster niet concreet werd gehoord, is vernietigd geweest door de Raad.

In de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad van State leest de Raad ook niet dat het bestuur in het kader van het horen reeds een “ontwerpbeslissing” zou dienen over te maken aan de betrokkene. Wel is er sprake van dat de betrokkene de gelegenheid moet krijgen om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en dat hij dus op voorhand kennis moet krijgen van de maatregel die wordt overwogen en van de motieven die het bestuur ertoe aanzetten om de maatregel in overweging te nemen. Verweerder heeft verzoekster evenwel gewezen op het gegeven dat werd overwogen om haar verblijfsrecht in te trekken, alsook dat dit onderzoek was ingegeven door het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen tot vernietiging van de wettelijke samenwoning die de grondslag was van het verblijfsrecht. Gelet op het gegeven dat in deze aangetekende brief uitdrukkelijk wordt gewezen naar artikel 74/20 van de

Vreemdelingenwet, kan verzoekster ook niet voorhouden dat zij niet wist of kon waarom haar verblijfsrecht opnieuw werd beoordeeld. Verzoekster maakt in haar concrete geval geenszins aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten voor het nemen van de bestreden beslissing.

In het door verzoekster aangehaalde arrest Boudjlida van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan verder ook net worden gelezen dat het hoorrecht niet inhoudt dat de vreemdeling voor het horen van alle motieven op de hoogte moet worden gesteld. Zo stelt het Hof van Justitie als volgt: *“Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de bevoegde nationale autoriteit daarentegen niet verplicht om die derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem een bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, wanneer die derdelander de gelegenheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen.”* (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida).

Verzoekster maakt met haar kritiek geen miskenning van het hoorrecht aannemelijk.

3.6. Waar verzoekster in de hoofding van haar middel nog verwijst naar een schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat zij volledig nalaat om in haar middel zelf concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling miskent. Daarenboven wijst de Raad er ook op dat niet blijkt dat verzoekster en haar kind reeds het voorwerp uitmaken van een terugkeer- of verwijderingsbeslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing zelf rekening is gehouden met verzoeksters gezinsleven en dat er hierover werd gemotiveerd als volgt:

“Uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat de betrokkene in België een gezin vormt met haar kind [O.] en, volgens het regularisatieverzoek, ook met diens vader [S.S.]. Dhr [S.] legde DNA onderzoek voor om dit aan te tonen maar heeft het kind nog niet erkend. Hij stelt te willen wachten tot hij verblijfsrechtig is om [O.] te erkennen. [O.] heeft een verblijfsrecht doordat hij bij geboorte de administratieve situatie van zijn moeder volgde. Gezien het verblijfsrecht van zijn moeder wordt ingetrokken kan ook het zijne niet behouden blijven.

Het is de verantwoordelijkheid van de betrokkene om haar gezinsleven in het belang van haar kind te organiseren en op een manier die in overeenstemming is met de regelgeving van het thuis- of gastland. Dat zij dit niet van bij aanvang heeft gedaan en zo minstens de administratieve situatie van haar kind in het gedrang heeft gebracht is een nalatigheid die nu onmogelijk kan ingeroepen worden als reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht te behouden. Mevrouw wist of had moeten weten dat zij en haar kind in werkelijkheid geen legaal verblijfsrecht genoten gezien dit recht gestoeld was op een onbestaande relatie.

Daarnaast zijn er geen redenen terug te vinden in het dossier om te veronderstellen dat het gezinsleven zich dwingend in België moet afspelen gezien ook de vader van het kind hier illegaal verblijft.

[O.] is zes jaar oud en vertrouwt grotendeels op het sociaal netwerk van zijn ouders. Uit de stukken valt op te maken dat hij hier is geboren en hier naar school gaat (geboorteakte, betalingen aan de school, attest afgeleverd door de school). Kunnen we voor de betrokkene niet inschatten dat haar banden met België hecht zijn, dan kunnen we dat redelijkerwijs wel aannemen voor haar zoon. Als een gevolg wordt deze beslissing genomen zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Op die manier kan de betrokkene beslissen wat de meest logische volgende stap voor haar gezin is zonder dat [O.] de omgeving die hij kent (huis, school) gedwongen moeten verlaten. De gezinscel zoals zij op vandaag bestaat in België blijft behouden. De hogere rechten van het kind worden niet geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de betrokkene in België een broer heeft, gezien zij ooit een visum C heeft aangevraagd om haar broer te bezoeken. Uit het administratief dossier of het rijksregister blijkt niet dat zij een deel uitmaakt van het gezin van haar broer of zij met haar kind een meer dan normale afhankelijkheidsband met haar broer onderhouden die dient te worden beschermd.

Er zijn samengevat geen familiale banden in België die de intrekking van het verblijfsrecht belemmeren.”

Zoals eerder gesteld, gaat verzoekster in zijn geheel niet in op deze beoordeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A. DECUYPER

I. CORNELIS